

Неприятности в парка

Хънтър си пое дълбоко дъх. „Аз не казвам такива думи.“

Даяна Евелин Нилсън
(По истинска история)

Тази история се случила в САЩ.

Хънтър тичаше в парка с приятелите си. Той се усмихна широко, щом усети вятърът да профучава.

Почувства се толкова бърз и лек!

Кайл първи докосна оградата.

„Първи!“ – извика той.

Хънтър достигна оградата само момент по-късно. „Не е честно! Ти тръгна първи.“

„Да – отвърна Мигел. – Да се състезаваме до дървото!“

Хънтър отново хукна да бяга. Този път той първи докосна дървото.

Но Мигел беше точно зад него.

„Първи!“ – извика Мигел.

„Не, Хънтър беше първи“ – каза Пайпър.

„Да“ – съгласи се Кайл.

ИЛЮСТРАЦИИ ОТ ШОНА ДЖ. Ч. ТЕНИ

Мигел скръсти ръце. След това каза лоша дума.

Другите деца се разсмяха. Мигел каза думата отново и те се посмяха още.

Хънтър се натъжи вътрешно. Той знаеше, че не е хубаво да се казва тази дума. Но не искаше да му се подиграват. Той не каза нищо.

Пайпър каза друга лоша дума. И Кайл каза още една.

„Сега ти кажи една, Хънтър“ – каза Кайл.

„Да, хайде – присъедини се Мигел. – Кажи нова псувня.“

Хънтър си пое дълбоко дъх. „Аз не казвам такива думи.“

„Нищо няма да ти стане да кажеш една дума“ – възкликна Кайл.

„Не искам“ – отговори Хънтър.

„Страх ли те е?“ – присмя му се Мигел.

Хънтър усети как лицето му се затопля. „Ще отида да играя някъде другаде.“

Останалите деца продължиха да се смеят и да казват лоши думи. Хънтър искаше да се махне. Не беше вече забавно в парка. „До скоро“ – измърмори той.

Хънтър сложи ръце в джобовете си и бавно мина покрай другите деца. Вече не се чувстваше бърз, нито пък лек. Чувстваше тежест.

Той намери Мама и Татко да седят на една пейка. Татко остави книгата си. „Добре ли си?“

Хънтър сви рамене. „Те започнаха да казват лоши думи. Аз не исках да го правя и затова си тръгнах.“

Мама се усмихна. „Това се казва смелост.“

„Гордеем се с теб – съгласи се Татко. – Трудно е да постъпваш правилно, когато хората около теб не го правят.“

Хънтър въздъхна. Той се радваше, че е постъпил правилно, но все пак не се чувстваше добре.

„Искаш ли да си отидем у дома?“ – попита Мама.

Хънтър се замисли над това. „Още не“ – каза той. Погледна към друга група деца, които играеха на въжения тролей. „Ще отида там.“

Когато Хънтър тръгна натам, едно от момчетата му махна. „Здравей, аз съм Дейвид.“

„Аз съм Хънтър. Може ли да скоча с теб?“

„Разбира се!“

Хънтър се спусна по въжения тролей и усети вятърът да профучава. Като играеше с Дейвид и другите, отново се чувстваше бърз и лек. Беше постъпил правилно, макар че беше трудно. Радваше се, че беше направил добър избор. ●

За да научите повече за вземането на правилни решения, прочетете „Моите евангелски стандарти“ в края на вашето Ръководство за деца